

Arrest

nr. 222 410 van 7 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emile Banningsstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 februari 2019 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOUZERDA, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 18 januari 2019 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.07.2018 werd ingediend door:

Naam: Y. (..)

Voornaam: K. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.08.1985

Geboorteplaats: Nador

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.07.2018 gezinshereniging aan met mevrouw Z. K. (..), van Belgische nationaliteit, met rijksregister xxxxxxxx, op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon op 29.05.2017 een huwelijksaangifte indiende bij de gemeente Houthalen-Helchteren.

Op 23.11.2017 gaf de Procureur des Konings te Limburg volgend negatief advies tot dit voorgenomen huwelijk: 'Verwijzend naar uw schrijven dd. 30 mei 2017 met betrekking tot het voorgenomen huwelijk tussen bovenvermelde partijen, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnhuwelijk wijzen, namelijk:

- Verblijfstoestand: mijnheer verklaart reeds in mei 2014 naar België te zijn gekomen (N.B. zonder visum) en diende op 23.05.2016 te Zulte een aanvraag tot vestiging in op basis van zijn schoonbroer. Hij verkreeg hiervoor een A.I. geldig tot 22.11.2016. Zijn aanvraag werd negatief afgesloten en hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 18.10.2016. Bovendien kreeg hij een administratieve geldboete. Op 10.01.2017 diende hij opnieuw een gelijkaardige aanvraag in (bijlage 19ter) en op 29.05.2017 werd plots een huwelijksaangifte opgesteld tussen hem en mevrouw Z. (..). Ook de tweede bijlage 19ter werd afgesloten met een weigering en een BGV op 6.07.2017. Dientengevolgde werd zijn A.I. ingetrokken. (Nochtans heeft hij op 13.07.2017 opnieuw een aangifte adreswijziging aangevraagd op hetzelfde adres.) Hij diende uiterlijk op 12.08.2017 het grondgebied van het Rijk te verlaten. Een eventuele voltrekking van het huwelijk opent dus voor mijnheer een mogelijkheid om een (definitieve) verblijfstitel te bekomen.*

- Voorgeschiedenis: Mevrouw was van 23.09.2011 tot 05.03.2013 gehuwd met H. A. (..). Er is echter nooit officieel samenwoonst tussen hen geweest. Nochtans verklaart mijnheer dat mevrouw mishandeld werd in dit huwelijk. Mevrouw zegt dat zij "een klein jaar" gehuwd is geweest.*

- Snelle gang van zaken: De kennismaking zou in januari 2017 in Molenbeek geweest zijn toen mevrouw daar geld wou afhalen. Daarna hebben ze een maand telefonisch contact gehad en in februari was er terug een ontmoeting. Op 11 maart 2017 is er reeds een religieus huwelijk geweest, maar hun verklaringen over wie daarbij aanwezig was, lopen uiteen. In mei zou reeds het idee zijn gekomen om wettelijk te huwen en op 30 mei 2017 is dan de aanvraag ingediend.*

- Gebrek aan samenwoonst: Mijnheer woont bij zijn zus en schoonbroer in Zulte. Hij komt elk weekend één dag naar Limburg om mevrouw te zien. In de ramadam is hij langer gebleven (dit was eind mei tot eind juni). Mevrouw is ook een week bij hem komen logeren toen zijn zus op vakantie was. Op het moment van het onderzoek (begin augustus) verklaren ze dat mijnheer nu ook bij mevrouw blijft slapen tijdens de werkweek. Nochtans verklaarde de zus van mevrouw bij het plaatsbezoek van de politie op 25.07.2017 dat mijnheer niet ter plaatse woont. Mevrouw zelf verklaart op 2 augustus dat zij nog niet samenwonen. De meeste burens die worden aangesproken tijdens het buurtonderzoek, hebben mijnheer nog nooit gezien. Ondanks het feit dat zij in hetzelfde bed slapen en zij voor hun religie gehuwd zijn, hebben zij nog geen seksuele relatie.*

- Tegenstrijdige verklaringen: o Mijnheer zegt dat hij 2000 euro als bruidsschat aan mevrouw heeft beloofd, zij stelt van niet. o Mijnheer zegt dat, als het doorgaat, zij op 30 mei 2018 willen trouwen. Mevrouw zegt dat zij op 19.05.2018 een feest willen houden maar hoopt al in september 2017 te kunnen*

trouwen o Mevrouw stelt dat mijnheer geen vaste vrienden heeft in België, hijzelf noemt een vriend Jawad in Brussel. o Hun verklaringen over de dagbesteding lopen ook uiteen.

Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 167 B.W. negatief advies te moeten verlenen omtrent de voltrekking van dit huwelijk aangezien dit strijdig zou zijn met de beginselen van de openbare orde, nu met name uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.'

Op 30.11.2017 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Houthalen-Helchteren het voorgenomen huwelijk van betrokkenen te voltrekken.

Op 29.05.2018 traden betrokkenen in het huwelijk te Marokko. Uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt dat dit huwelijk werd voltrokken met een volmacht; zowel betrokkene als de referentiepersoon waren niet persoonlijk aanwezig.

Uit voorgaand advies blijkt dat minstens één van beide partijen niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn/haar partner. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon inmiddels in het huwelijk traden in Marokko doet hier geen afbreuk aan: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat dit huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Op basis van voorgaand onderzoek weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. Y. K. (...) en mevr. Z. K. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet: "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60".

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij:

"Verwerende partij ziet niet in in welke mate verzoekende partij een belang kan doen gelden in de vernietiging van de beslissing vermist zij het voorwerp uitmaakt van voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten welke definitief zijn. In het geval de bestreden akte vernietigd zou worden, blijft zij onderworpen aan de voorafgaande bevelen om het grondgebied te verlaten."

3.2. In de synthesesamenvatting repliceert de verzoekende partij als volgt:

"In tegenstelling tot wat verwerende partij aanhaalt in de nota met opmerkingen, is er wel degelijk een belang voor verzoeker.

De nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verwerende partij een nieuwe gemotiveerde beslissing dient te nemen binnen de wettelijke (verval)termijn van 6 maanden. Dat de mogelijkheid van een voor verzoeker gunstigere beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken nog bestaat, kan niet worden betwist.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het wettelijke vereiste belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang van verzoeker bij het instellen van voorliggend annulatieberoep kan dan ook niet ernstig worden betwist. Voorts werkt een beroep in casu automatisch

schorsend (zie supra), dit conform artikel 39/79, §1, 8° van de Vreemdelingenwet. Het belang in hoofde van verzoekster is om die redenen dan ook persoonlijk, rechtstreeks en geoorloofd. (..)"

3.3. De Raad oordeelt dat de verwerende partij niet gevolgd kan worden in de door haar opgeworpen exceptie. Immers betreft de bestreden beslissing een antwoord op een aanvraag tot gezinshereniging met een Belgische onderdaan in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Indien de Raad – na onderzoek ten gronde – oordeelt dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden, dan zal het bestuur opnieuw moeten oordelen over de openstaande aanvraag. Het verblijf van verzoekende partij zal – in afwachting van de nieuwe beslissing – gedekt worden door een attest van immatriculatie – hetgeen de tenuitvoerlegging van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten schorst (artikel 1/3 van de vreemdelingenwet). De verzoekende partij heeft aldus wel degelijk belang bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, en dit ondanks eerdere definitieve verwijderingsmaatregelen.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In de synthesesamenvatting herneemt de verzoekende partij haar eerste middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en voegt zij een antwoord toe op de nota met opmerkingen. Zij stelt:

"Eerste middel: schending van de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

4. De verblijfsaanvraag van verzoeker werd op basis van het huwelijk met een Belgische echtgenoot ingediend waardoor artikel 40ter §2, 1° jo. 40bis, §2, 1° Vw. van toepassing is.

Artikel 40ter §2, 1° Vw. luidt als volgt:

Art. 40ter. [1 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. §

2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis.

§ 2. eerste lid, 1° tot 3°. mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; [...]

Artikel 40bis bepaalt het volgende: Art. 40bis. [1 § 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing. § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; [...]

Artikel 27, § 1, eerste en tweede lid van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer de gemachtigde beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren op grond van artikel 21 van het WIPR, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht.

Het wetboek IPR voorziet principieel in een erkenning van een buitenlandse authentieke akte zonder dat er beroep moet worden gedaan op enige procedure. Omdat de overheid weigert de geldigheid van deze

akte te erkennen, zal beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, overeenkomstig artikel 23 WIPR.

Bij de conflictenrechtelijke controle van akten gaat het om een onderzoek of de buitenlandse akte rechtsgeldig is en aldus in de Belgische rechtsorde rechtsgevolgen kan hebben. De erkenning van akten valt samen met de rechtsgeldigheid ervan. Een buitenlandse huwelijksakte moet beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgisch conflictenrecht. Bij de beoordeling van een buitenlandse huwelijksakte geldt, ingevolge de verwijzingsregel WIPR, de nationale wet van de echtgenoten voor wat betreft de beoordeling van de grondvoorwaarden (art. 46 WIPR) en de wet van de plaats van de huwelijkssluiting voor wat betreft de vormvoorwaarden (art. 47 WIPR). Voor buitenlandse akten zijn de wetsontduiking en de openbare orde onderdeel van de conflictenrechtelijke controle. Daartoe behoort de toets van artikel 146bis BW.¹

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd. Verzoeker merkt dat geen enkele wettelijke bepaling een verbod oplegt op buitenlandse huwelijken voltrokken met een volmacht. Verwerende partij onderzoekt de voorwaarden van de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte niet, maar verwijst slechts naar de "volmacht".

5. De motiveringsplicht die op verwerende partij rust vloeit voort uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen². Deze formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze³.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Dit "afdoend" karakter van de motivering wordt geval per geval beoordeeld, rekening houdend met de voorliggende feiten, zoals o.a. het belang van de beslissing voor de bestuurde, hetgeen impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en de aard van de betrokken bevoegdheid⁴.

Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso te gebeuren⁵.

Gelet op het belang van de bestreden beslissing voor verzoeker en de discretionaire bevoegdheid dient de hierboven beschreven motiveringsplicht des te strenger te worden opgevat⁶- Op grond van deze wet is verwerende partij aldus gehouden de weigeringsbeslissing in extenso te motiveren.

In de bestreden akte wordt niet uitdrukkelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde de waarachtigheid van deze relatie zelf in vraag stelt. De weigeringsbeslissing wordt louter gesteund op het advies van de Procureur des Konings daterend van bijna twee jaar geleden. De gemachtigde baseert zich voor zijn eigen standpunt en beslissing louter op het advies van de Procureur des Konings zonder een eigen afweging te maken in het licht van artikel 27 van het WIPR. Welkdanige 'momentopname' vanwege het Openbaar ministerie stemt niet overeen met de feitelijke en juridische werkelijkheid op heden.

Er wordt in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen beweert, wel degelijk bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de materiële motivatie geschonden wordt.

Verwerende partij geeft terecht aan dat geschillen met betrekking tot de burgerlijke en politierechten niet tot de bevoegdheid van Uw Raad behoren. Dit gegeven neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afdoende is om verzoeker dit verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

6. Op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel, is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding⁷.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren en met kennis van zaken een beslissing nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.⁸ Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke gezinssituatie van verzoeker en, daarmee onlosmakelijk samenhangend, zijn fundamentele rechten en vrijheden. Bovendien dienen de rechten en de belangen van zijn partner te worden geëerbiedigd.

7. Van een zorgvuldige voorbereiding rekening houdend met alle rechterlijke en feitelijke gegevens is geen sprake. Verwerende partij voert zelf geen onderzoek naar de bestaande en concrete feiten, maar kiest ervoor om een advies van de Procureur des Konings d.d. 23/11/2017 zondermeer over te nemen zonder bijkomende voorbereidingen te treffen.

8. Verzoeker kan zich aldus niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij het dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld, dat zij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met zijn actuele situatie en dat zij uit de haar beschikbare informatie niet de correcte conclusies heeft getrokken. Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij met zijn dossier uiterst onzorgvuldig is omgesprongen. In de nota met opmerkingen wordt nergens vermeld dat het onderzoek naar de erkenning van hun Marokkaans huwelijk bij de ambtenaar van de burgerlijke stand nog lopende is. Op het tijdstip van de bestreden beslissing diende verwerende partij rekening houden met de actuele stand van zaken en kon de dienst Vreemdelingenzaken over recente informatie beschikken., gelet op het feit dat verzoeker en zijn echtgenote recent verhoord werden door de politiediensten. In ieder geval heeft verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoeker op een kennelijk onredelijke wijze beoordeeld. Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen. Verwerende partij houdt vol in hun nota dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat een middel kan gronden. Verzoekende partij is het daar overduidelijk mee oneens. Ook in een arrest werd recent geoordeeld dat het miskennen van het zorgvuldigheidsbeginsel kan leiden tot een vernietiging van een beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken.

9 Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke (gezins)situatie van verzoeker en voor alle elementen die verzoeker ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd. Dit is naar mening van verzoekende partij onvoldoende gebeurd, gelet op de kwaadwillige interpretatie van verwerende partij van het advies van de Procureur des Konings te richten.

9. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten. Artikel 41 van het Handvest legt aan de Lidstaten het recht op behoorlijk bestuur op, waaronder het hoorrecht: "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt:¹⁰ "Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. Verzoeker heeft recent de mogelijkheid gekregen om gehoord te worden in het kader van een onderzoek van het Openbaar Ministerie. Verwerende verwijst simpelweg naar een advies van de Procureur des Konings zonder rekening te houden met deze actuele en bijkomende informatie waardoor zijn verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet worden nagekomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van verdediging, in casu het hoorrecht, tot een nietigverklaring van de beslissing, "wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben". Voorts heeft ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest het volgende beslist:¹² "De Raad wijst erop, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure

genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

10. De bestreden beslissing houdt bijgevolg een schending in van het hoorrecht van verzoeker. Het middel is gegrond.

11. Zodoende schendt de op haar rustende formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht. Het aangevoerde middel is aldus gegrond.”

4.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het huwelijk tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet erkend wordt zodat het recht op verblijf geweigerd wordt. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog waar zij stelt dat in de weigeringsbeslissing niet gemotiveerd wordt waarom de waarachtigheid van de relatie in vraag wordt gesteld. Immers blijkt uitdrukkelijk uit de motieven dat verzoekende partij reeds eerder in België trachtte te huwen met de referentiepersoon maar dat een onderzoek van het parket het volgende aan het licht heeft gebracht:

“Op 23.11.2017 gaf de Procureur des Konings te Limburg volgend negatief advies tot dit voorgenomen huwelijk: ‘Verwijzend naar uw schrijven dd. 30 mei 2017 met betrekking tot het voorgenomen huwelijk tussen bovenvermelde partijen, meld ik U dat volgende elementen in huidig dossier aanwezig zijn die op het voornemen van een schijnhuwelijk wijzen, namelijk:

- Verblijfstoestand: mijnheer verklaart reeds in mei 2014 naar België te zijn gekomen (N.B. zonder visum) en diende op 23.05.2016 te Zulte een aanvraag tot vestiging in op basis van zijn schoonbroer. Hij verkreeg hiervoor een A.I. geldig tot 22.11.2016. Zijn aanvraag werd negatief afgesloten en hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten op 18.10.2016. Bovendien kreeg hij een administratieve geldboete. Op 10.01.2017 diende hij opnieuw een gelijkaardige aanvraag in (bijlage 19ter) en op 29.05.2017 werd plots een huwelijksaangifte opgesteld tussen hem en mevrouw Z. (...). Ook de tweede bijlage 19ter werd afgesloten met een weigering en een BGV op 6.07.2017. Dientengevolg werd zijn A.I. ingetrokken. (Nochtans heeft hij op 13.07.2017 opnieuw een aangifte adreswijziging aangevraagd op hetzelfde adres.) Hij diende uiterlijk op 12.08.2017 het grondgebied van het Rijk te verlaten. Een eventuele voltrekking van het huwelijk opent dus voor mijnheer een mogelijkheid om een (definitieve) verblijfstitel te bekomen.

- Voorgeschiedenis: Mevrouw was van 23.09.2011 tot 05.03.2013 gehuwd met H. A. (...). Er is echter nooit officieel samenwoonst tussen hen geweest. Nochtans verklaart mijnheer dat mevrouw mishandeld werd in dit huwelijk. Mevrouw zegt dat zij “een klein jaar” gehuwd is geweest.

- Snelle gang van zaken: De kennismaking zou in januari 2017 in Molenbeek geweest zijn toen mevrouw daar geld wou afhalen. Daarna hebben ze een maand telefonisch contact gehad en in februari was er terug een ontmoeting. Op 11 maart 2017 is er reeds een religieus huwelijk geweest, maar hun verklaringen over wie daarbij aanwezig was, lopen uiteen. In mei zou reeds het idee zijn gekomen om wettelijk te huwen en op 30 mei 2017 is dan de aanvraag ingediend.

- Gebrek aan samenwoonst: Mijnheer woont bij zijn zus en schoonbroer in Zulte. Hij komt elk weekend één dag naar Limburg om mevrouw te zien. In de ramadam is hij langer gebleven (dit was eind mei tot eind juni). Mevrouw is ook een week bij hem komen logeren toen zijn zus op vakantie was. Op het moment van het onderzoek (begin augustus) verklaren ze dat mijnheer nu ook bij mevrouw blijft slapen tijdens de werkweek. Nochtans verklaarde de zus van mevrouw bij het plaatsbezoek van de politie op 25.07.2017 dat mijnheer niet ter plaatse woont. Mevrouw zelf verklaart op 2 augustus dat zij nog niet

samenwonen. De meeste burens die worden aangesproken tijdens het buurtonderzoek, hebben mijnheer nog nooit gezien. Ondanks het feit dat zij in hetzelfde bed slapen en zij voor hun religie gehuwd zijn, hebben zij nog geen seksuele relatie.

- Tegenstrijdige verklaringen: o Mijnheer zegt dat hij 2000 euro als bruidsschat aan mevrouw heeft beloofd, zij stelt van niet. o Mijnheer zegt dat, als het doorgaat, zij op 30 mei 2018 willen trouwen. Mevrouw zegt dat zij op 19.05.2018 een feest willen houden maar hoopt al in september 2017 te kunnen trouwen o Mevrouw stelt dat mijnheer geen vaste vrienden heeft in België, hijzelf noemt een vriend Jawad in Brussel. o Hun verklaringen over de dagbesteding lopen ook uiteen.

Mijn ambt meent dan ook overeenkomstig artikel 167 B.W. negatief advies te moeten verlenen omtrent de voltrekking van dit huwelijk aangezien dit strijdig zou zijn met de beginselen van de openbare orde, nu met name uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.'

Op 30.11.2017 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente Houthalen-Helchteren het voorgenomen huwelijk van betrokkenen te voltrekken."

Verder wijst de verwerende partij erop dat er nadien een huwelijk in Marokko werd afgesloten via volmacht.

Zij oordeelt: "Uit voorgaand advies blijkt dat minstens één van beide partijen niet de intentie heeft om een duurzame "affectieve" levensgemeenschap op te bouwen met zijn/haar partner. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon inmiddels in het huwelijk traden in Marokko doet hier geen afbreuk aan: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat dit huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Op basis van voorgaand onderzoek weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. Y. K. (...) en mevr. Z. K. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 W.I.P.R.). De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene."

De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat uit deze omstandige motivering niet blijkt dat de verwerende partij zich gebogen heeft over de waarachtigheid van de relatie. Het loutere gegeven dat de verwerende partij zich daarbij steunt op het advies van het parket en deze vaststellingen betreft in haar motivering, doet hieraan geen afbreuk. Immers belet niks de verwerende partij om op grond van de vaststellingen van het parket een eigen oordeel te vormen inzake de waarachtigheid van de relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.3. Uit de synthesememorie blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

4.5. Verzoekende partij betoogt dat zij een buitenlandse huwelijksakte heeft voorgelegd en dat geen enkele wettelijke bepaling verbiedt dat dit huwelijk voltrokken wordt met een volmacht. Zij meent dat verwerende partij de voorwaarden van de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte niet heeft onderzocht, maar slechts verwijst naar de 'volmacht'. Zij meent dat de verwerende partij zich slechts ent op het advies van het parket zonder een eigen afweging te maken in het licht van artikel 27 WIPR. Dit advies stemt heden evenwel niet overeen met de feitelijke en juridische werkelijkheid.

Artikel 27 van het WIPR in het eerste lid stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Artikel 21 WIPR stelt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

In de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, als volgt:

“In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, weigeren een huwelijk te erkennen wanneer er in hoofde van beide partners of één van hen het huwelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR). De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste) en art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

De verzoekende partij dient op 19 juli 2018 een aanvraag tot gezinshereniging in, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Door de verwerende partij wordt vastgesteld dat de Procureur des Konings op 23 november 2017 tot het besluit kwam dat het huwelijk dat de betrokkenen in België wensten aan te gaan een schijnhuwelijk zou betreffen. In de gegeven omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij geen rechten voor de verzoekende partij kan openen in België. Dit geldt des te meer nu ook de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Houthalen-Helchteren op 30 november 2017 weigerde om het huwelijk in België te voltrekken. Terwijl uit de stukken van het administratief dossier tevens blijkt dat tegen voormelde beslissing geen beroep werd aangetekend door de verzoekende partij.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij geen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 WIPR en slechts zou verwijzen naar het feit dat het buitenlandse huwelijk bij volmacht werd voltrokken. Zoals duidelijk uit de motieven blijkt, heeft de verwerende partij op grond van de feitelijke vaststellingen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, met name het onderzoek dat al verricht was in België aangaande de relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon waaruit blijkt dat het gaat om een schijnsituatie en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk in België te voltrekken, duidelijk gemotiveerd waarom het in het buitenland voltrokken huwelijk in België niet erkend wordt. Zij heeft zich daarbij geenszins beperkt tot een loutere verwijzing naar het feit dat het in het buitenland voltrokken huwelijk bij volmacht geschiedde.

De Raad benadrukt dat de onderzoekplicht in het kader artikel 27 van het WIPR de gemachtigde niet belet om, binnen het wettelijk kader van artikel 27 van het WIPR, zich te baseren op het oordeel van een andere overheid of daarmee rekening te houden. Er blijkt evenmin dat de gemachtigde, in het kader van de bevoegdheid die hem ter zake toekomt, zich niet vermag aan te sluiten bij het oordeel van deze andere overheid.

Het gegeven dat de gemachtigde zich voor zijn eigen standpunt en beslissing baseert op het advies van de Procureur des Konings en de navolgende weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk in België te voltrekken leidt niet tot de vaststelling dat hij geen eigen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 27 van het WIPR.

Met haar niet geconcretiseerd betoog dat de vaststellingen van het parket niet overeenstemmen met de werkelijkheid op heden toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bevindingen van de verwerende partij feitelijk of juridisch incorrect zijn.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat het onderzoek naar de erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte bij de ambtenaar van de burgerlijke stand nog lopende is, wijst de Raad erop dat uit artikel 27, § 1 van het WIPR volgt dat *elke* administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – al dan niet de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. De verwerende partij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van haar bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De verwerende partij hoeft dan ook niet de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand af te wachten en kan zelf beslissen of zij al dan niet de buitenlandse huwelijksakte erkent op grond van de gegevens waarover zij beschikt. De verwerende partij is bijgevolg ook geenszins gebonden door de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en vice versa (cf. RvS 9 oktober 2008, nr. 3.409 (c)).

Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij de beoordeling van haar situatie, dat zij bepaalde essentiële gegevens over het hoofd zou hebben gezien of nog, dat zij het advies van het parket “*kwaadwillig*” interpreteert.

4.6. Waar verzoekende partij betoogt dat haar rechten van verdediging in het kader van het hoorrecht zijn geschonden, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat zij via haar aanvraag tot gezinshereniging in de mogelijkheid was alle dienstige stukken en elementen voor te leggen aan het bestuur.

Bovendien, luidens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Verzoekende partij betoogt slechts dat zij opnieuw gehoord is geworden door het openbaar ministerie en meent dat dit mee in rekening had moeten worden gebracht, maar zij maakt, gelet op de bevoegdheid van de verwerende partij om op grond van de gegevens die haar gekend zijn te beslissen de buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen, niet aannemelijk dat het loutere feit dat zij opnieuw gehoord is geweest door het openbaar ministerie en het onderzoek naar de erkenning van de huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand nog lopende is, van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij ervan lijkt uit te gaan dat dit onderzoek een positief resultaat zal opleveren en dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de buitenlandse huwelijksakte zal erkennen, maar dit is een loutere hypothese. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat er sprake is van nieuwe elementen die het besluitvormingsproces hadden kunnen beïnvloeden en waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden.

4.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.8. In een tweede middel stelt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending van het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven juncto artikel 8 EVRM

A. Inmenging in verzoeker's recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven 12. Uit wat volgt zal dan ook blijken dat de weigering van het verblijfsrecht van verzoeker een verregaande inmenging in verzoeker's recht op respect voor zijn privéleven en zijn familie- en gezinsleven. 13. Artikel 8 EVRM luidt als volgt: 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er in casu een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM bestaat¹³. 14. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Het begrip gezinsleven is niet enkel beperkt tot gehuwden, zelfs tussen partners is het gezinsleven beschermenswaardig.¹⁴ Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België. Zodoende staat verzoeker's zowel feitelijk als juridisch gezin vast. De persoonlijke band van verzoeker met mevrouw Zahraoui is, gelet op hun huwelijk, als hecht te beschouwen. Het huwelijk werd rechtsgeldig afgesloten en is van het koppel het ultieme bewijs van hun wederzijdse wil om samen door het leven te gaan en op een duurzame wijze een levensgemeenschap tot stand te brengen. De gezinsband tussen verzoeker en mevrouw Zahraoui is aldus van dien aard dat de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming zich opdringt. Nergens maakt verwerende partij aannemelijk dat de relatie tussen de heer Yachou en mevrouw Zahraoui niet beschermenswaardig was op het ogenblik van de bestreden beslissing. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Houthalen-Helchteren nam tot op heden nog geen beslissing met betrekking tot de erkenning van hun Marokkaans huwelijk. Het is dan ook onbetwistbaar dat voorliggende situatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt. 15. Om te bepalen of de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, dient te worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om het recht op privé-, familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van de zogenaamde "fair balance"-afweging¹⁵ In een recent arrest van 28 april 2017, verduidelijkte Uw Raad deze "fair balance"- afweging als volgt: "De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming. de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70)¹⁶" Hierbij is de belangenafweging door de Raad van State reeds als volgt werd verwoord:¹⁷"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken " Specifiek aangaande de verhouding tussen het recht op privé leven, familie- en gezinsleven voortvloeiende uit artikel 8 EVRM enerzijds, en de verplichtingen van de staat in het kader van immigratiebeleid anderzijds, overwoog het Hof van Justitie van de Europese Unie het volgende: "52. Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn. wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven. " 5 3. Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen. een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en

Akrich, punt 59) 54. Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest *Sen v. Nederland* van 21 december 2001, kan voorts „ artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke , eerbiediging van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten *Gill v. Zwitserland* van 19 februari 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-I], blz. 174, § 38, en *Ahmut v. Nederland* van 28 november 1996, *Recueil des arrêts et décisions*, 1996-VI, blz. 2030], § 63)18. 16. Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven. De weigering van verblijf van verzoeker in België, alwaar hij reeds meer dan 3 jaar verblijft, zijn leven heeft opgebouwd, voltijds werkt en alwaar zijn levenspartner woont, is een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, eerste lid EVRM. In enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden enkele criteria ontwikkeld om de "fair balance" in concreto mogelijk te maken. Bij de belangenafweging moet de Staat onder meer rekening houden met de volgende elementen. o de ernst van de moeilijkheden die de huwelijkspartner kan ondervinden, o de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet; o de omvang van de sociale, culturele en familiale banden in de staat. In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd. Er is sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote daar zij sedert augustus 2017 samenwonen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker en mevrouw Zahraoui om op basis van deze opgebouwde relatie in het land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Verzoeker en mevrouw Zahraoui hebben hier verschillende familieleden, werken hier en bouwen samen aan een toekomst. Spijts deze feitelijke vaststelling volhardt de Dienst Vreemdelingenzaken in haar standpunt als zou het een schijnhuwelijk betreffen. B. Geen blijk van noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoeker en geen billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoeker en zijn partner anderzijds 17. Een inmenging van verwerende partij in het gezinsleven van verzoeker zoals hierboven omschreven is alleen toegestaan indien de inmenging wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet immers voldoen aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM. Met andere woorden behoorde verweerder de bestreden beslissing te toetsen aan artikel 8 EVRM. Zo overwoog de Raad van State in een recent arrest het volgende:19 "Overwegende dat artikel 8 van het E. V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een "correcte " toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E. V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassen van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing. zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E. V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E. V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds: dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt f...] (onderlijning toegevoegd). " Voorts bevestigt de Raad van State het openbare orde karakter van artikel 8:20 " [^] Contrairement à ce que soutient la partie adverse, l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme est une disposition d'ordre public. comme le Conseil d'Etat l'a décidé à plusieurs reprises. [...] (onderlijning toegevoegd.). Vrij vertaald: in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens een bepaling van openbare orde, zoals de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld. 18. Uit de hierboven geciteerde vaste rechtspraak blijkt overduidelijk dat verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het voorliggend geval diende te onderzoeken in het kader van een billijke afweging tussen de belangen van de staat enerzijds, en van de verzoeker en zijn kinderen anderzijds. De staat moet een zo grondig en nauwkeurig mogelijk onderzoek vaan de zaak voeren op grond van omstandigheden die de Staat kende of moest kennen. Daarentegen blijkt uit de bestreden beslissing niet dat verwerende partij in de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM heeft voldaan. Noch de noodzaak in een democratische samenleving van dergelijke inmenging in het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker, noch een afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij anderzijds, blijken uit de bestreden beslissing. Verwerende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er zich een daadwerkelijke maatschappelijke behoefte opdringt om het recht op privéleven, het

familie- en gezinsleven van verzoeker te schenden²². Tevens wordt niet aangetoond dat het verblijf in België van verzoeker in strijd is met het algemeen belang of dat verzoeker's verblijf op het Belgische grondgebied in strijd is met de openbare orde, de nationale veiligheid en de volksgezondheid. Verwerende partij heeft een positieve verplichting om het familieleven mogelijk te maken. Samenvattend staat vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing heeft nagelaten een belangenafweging te maken, zoals nochtans voortvloeit uit artikel 8, tweede lid, EVRM. 19. Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing omtrent de proportionaliteitsvereiste voortvloeiende uit artikel 8, tweede lid EVRM niet afdoende gemotiveerd. Verwerende partij heeft nooit kunnen vaststellen dat verzoeker een actueel gevaar betekent voor de openbare orde en veiligheid. Verzoeker heeft zich steeds gedragen als een bonus pater familias. Vervolgens heeft zij met de nodige ijver steeds professioneel actief geweest. Er zijn dan ook geen redenen die inmenging in het privéleven verantwoorden tegenover de bescherming van de belangen van de overheid. In casu is er geen correcte afweging gemaakt tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de belangen van verzoeker, met name de bescherming van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Verzoeker verwijst hieromtrent tevens naar hetgeen zoals supra uiteengezet."

4.9. Verzoekende partij meent in essentie dat er zich een schending van artikel 8 EVRM voordoet omdat zij wel degelijk een gezinsleven heeft met de referentiepersoon.

4.10. Wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "gezinsleven" niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat het parket een negatief advies heeft gegeven inzake het in België voorgenomen huwelijk tussen verzoekende partij en de referentiepersoon. Zo worden tal van gegevens opgesomd die ertoe hebben geleid vast te stellen dat het voorgenomen huwelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekende partij. Op grond hiervan weigerde ook de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk in België te voltrekken. Verzoekende partij is dan bij volmacht in het huwelijk getreden in Marokko met de referentiepersoon. De verwerende partij oordeelt dat uit het onderzoek van het parket al was gebleken dat de echte intentie niet een duurzame affectieve levensgemeenschap op te bouwen is en dat het gegeven dat zij thans in Marokko in het huwelijk zijn getreden, geen afbreuk doet aan deze vaststelling. Bijgevolg weigert de verwerende partij het buitenlands huwelijk van verzoekende partij te erkennen.

Zoals blijkt is het advies van het parket omstandig gemotiveerd met de elementen die aanleiding hebben gegeven tot het negatieve oordeel inzake het in België voorgenomen huwelijk tussen verzoekende partij en de referentiepersoon. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij naar dit advies verwijst om te oordelen dat zij het nadien in Marokko afgesloten huwelijk tussen verzoekende partij en de referentiepersoon niet erkent.

Aldus blijkt dat in casu niet vaststaat dat verzoekende partij gewag kan maken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, nu tal van elementen erop wijzen dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk dat er enkel op gericht is een verblijfsvoordeel voor verzoekende partij te bekomen.

Het betoog van verzoekende partij dat er wel degelijk sprake is van een gezinsleven nu de juridische band vaststaat, is niet dienstig. Immers, het is niet omdat men thans gehuwd is, dat uit dit enkele feit blijkt dat er ook werkelijk sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Immers moet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven uit de feiten blijken, wat in casu niet het geval is. Haar subjectief betoog dat zij wel degelijk een echt en hecht gezin vormt met de referentiepersoon kan

niet overtuigen in het licht van de vaststellingen van de verwerende partij. Zoals voorts al uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, toont verzoekende partij met haar betoog dat de ambtenaar van de burgerlijke stand zich nog niet heeft uitgesproken over de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, niet aan dat de verwerende partij op grond van de thans voorliggende gegevens in kennelijke onredelijkheid tot het besluit is gekomen om het buitenlandse huwelijk niet te erkennen.

Nu niet blijkt dat in casu er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, drong zich evenmin een belangenafweging op.

4.11. In de mate dat verzoekende partij zich nog zou beroepen op een privéleven in België, dient vastgesteld te worden dat zij geen concrete bewijzen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Met haar voornamelijk theoretisch betoog ontwikkeld in het verzoekschrift dienaangaande toont de verzoekende partij immers niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM ook, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

4.12. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

4.13. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER